

Sygn. akt IV CZ 74/18

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku A. D.
przy uczestnictwie E. J. i L. J.
o rozgraniczenie nieruchomości gruntowych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 stycznia 2019 r.,
zażalenia wnioskodawcy
na postanowienie Sądu Okręgowego w L.
z dnia 30 kwietnia 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 9 lutego 2018 r. wnioskodawca A. D. został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej, którą wniósł od postanowienia Sądu Okręgowego w L. z dnia 19 lipca 2017 r., w terminie tygodniowym, pod rygorem odrzucenia skargi. Sąd Okręgowy w L. postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2018 r. skargę tę odrzucił po stwierdzeniu, że braki formalne – pomimo doręczenia wezwania w dniu 6 marca 2018 r. - nie zostały uzupełnione. Doręczenie było dokonane w sposób określony w art. 139 § 1 k.p.c. w związku z tym, że pełnomocnik wnioskodawcy nie odebrał przesyłki poleconej zawierającej wezwanie z placówki pocztowej, pomimo dwukrotnego, prawidłowego awizowania.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego skarżący wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz „o przeprowadzenie postępowania reklamacyjnego”, opierając zażalenie wyłącznie na twierdzeniu pełnomocnika procesowego, że „żadne awizo ani pierwsze ani drugie nie zostało pozostawione w skrzynce” oraz że nie otrzymał wiadomości o przesyłce podczas pobytu w placówce pocztowej w innych sprawach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W art. 139 § 1 k.p.c. uregulowano sposób doręczenia pisma przesłanego za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r.- Prawo pocztowe przez złożenie w placówce pocztowej (doręczenie „przez awizo”), mający zastosowanie w razie niemożności doręczenia pisma do rąk adresata lub działającej za niego osoby. Prawidłowe doręczenie w sposób przewidziany w tym przepisie, przy spełnieniu podstawowego warunku, jakim jest to, by adres był prawidłowy, następuje przez złożenie pisma w placówce pocztowej tego operatora oraz umieszczenie o tym zawiadomienia w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej ze wskazaniem gdzie i kiedy pismo pozostawiono oraz z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie siedmiu dni od umieszczenia zawiadomienia. Po bezskutecznym upływie terminu wyznaczonego do odbioru przesyłki w pierwszym zawiadomieniu, czynność zawiadomienia powinna być powtórzona. Wymagania, od których spełnienia zależy prawidłowość doręczenia w sposób przewidziany w art. 139 § 1 k.p.c. określono w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym (jedn. tekst Dz. U. 2015, poz. 1222 ze zm.). Zgodnie z utrwalonym w judykaturze stanowiskiem, doręczenie w sytuacji, o której mowa w art. 139 § 1 k.p.c., następuje w dniu odebrania pisma z urzędu pocztowego, jeżeli nastąpiło to w terminie przeznaczonym do odbioru, a w razie odebrania pisma po upływie tego terminu albo nieodebrania pisma – pismo uznaje się za skutecznie doręczone w ostatnim dniu terminu (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2009 r., I CZ 26/09, z dnia 4 czerwca 2014 r., II CZ 13/14 i z dnia 12 marca 2015 r., I CZ 6/15).

Jeżeli wymagania określone w art. 139 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu szczegółowych warunków doręczenia przewidzianych w rozporządzeniu z dnia 12 października 2010 r., są spełnione, pismo jest skutecznie doręczone (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., II CZ 189/12, nie publ.). Stwierdzenie to ma zastosowanie w niniejszej sprawie do doręczenia zarządzenia wzywającego do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej, gdyż czynności operatora pocztowego (którym był operator w rozumieniu Prawa pocztowego) i doręczyciela zostały prawidłowo, zgodnie z tymi wymaganiami, dokonane.

Skarżący nie podnosi, by zawiadomienie lub złożenie przesyłki w placówce były dokonane wadliwie, lecz twierdzi, że żadne zawiadomienie dla niego nie było pozostawione. Zarówno wtedy, gdy – w razie spełnienia wymagań właściwych dla doręczenia stosownie do art. 139 k.p.c. – przyjmuje się skuteczność doręczenia na podstawie przyjęcia domniemania (wzruszalnego), jak i wtedy, gdy uznaje się ten skutek w drodze fikcji prawnej (możliwej do obalenia), żadnych wątpliwości w orzecznictwie nie budzi, że zakwestionowanie doręczenia przesyłki, która spełnia wymagania formalne (złożenia, zawiadomienia i zwrotu) nie może opierać się na samym twierdzeniu strony (pełnomocnika), że „awiza” w ogóle nie pozostawiono w skrzynce, lecz wymaga udowodnienia, a co najmniej uprawdopodobnienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 1998 r., III CZ 51/98, OSNC1998, nr 1, poz. 189, z dnia 14 lutego 2013 r., II CZ 189/12, z dnia 4 czerwca 2014 r., II CZ 13/14, nie publ. i z dnia 24 września 2015 r., II UZ, nie publ. oraz analogicznie w sądowym postępowaniu administracyjnym - postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 października 2013 r., I OZ 971/13, nie publ.).

Skarżący swojego twierdzenia w żaden sposób nie uprawdopodobnił i nawet nie wskazał, by próbował zainicjować postępowanie reklamacyjne lub w inny sposób wyjaśnić kwestię u operatora pocztowego, a tym samym nie wykazał żadnych podstaw do podważenia skuteczności doręczenia przesyłki.

Z tych względów Sąd Najwyższy zażalenie, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., oddalił.

